

LIZZIE VAN DEN HAM

Wintervuur

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440318

NUR 343

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing

Auteur: Lizzie van den Ham

Tekstredactie: Jen Minkman

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

Proloog

Met een bibberig gevoel in haar benen liep Sofie van der Laan naar het kantoor van Bas Schulte, haar baas. Links en rechts van haar in de gang hingen prachtige foto's van de plekken waar je met de pakketreizen van Troubadour Themareizen naartoe kon. Normaal genoot ze van al die pracht, maar nu kon ze zich alleen maar druk maken om het telefoontje dat ze vanochtend van Bas had ontvangen.

Ze werkte hier net een maand, als vervanger voor een vaste kracht die met zwangerschapsverlof was. Jackie de Waard deed reizen naar Engeland en Sofie had zich in de maand van sint, kerst en oudejaar met al haar energie gestort op de reis naar Dartmoor die Jackie niet meer had kunnen begeleiden. Ze was net een paar dagen terug; het was drie januari. Bas had haar een halfuur geleden gebeld of ze eerder op haar werk kon komen en had zo ernstig en zakelijk geklonken, al had hij haar naam voor de zoveelste keer verkeerd uitgesproken. Op de een of andere manier dacht hij dat ze Sofia heette in plaats van Sofie. Misschien omdat ze er mediteraans uitzag? Ze durfde het niet te vragen.

Ze dacht alleen maar maniakaal na over dat telefoontje van hem. Zou ze het niet goed hebben gedaan? Waren er klachten gekomen van de mensen die mee waren geweest op Dartmoorreis? Maar iedereen had zo enthousiast geleken... Of was ze soms te amicaal geweest met de gasten? Dat deed ze wel vaker; dan deed ze te informeel tegen mensen die dat helemaal niet waardeerden. Of...

Grr, ze moest ophouden met zichzelf zo opnaaien. Sofie zuchtte diep en bleef voor de deur van het kantoor staan. Ze veegde haar bruine krullen uit haar gezicht en klopte aan.

‘Binnen!’ riep Bas.

Sofie stak haar hoofd om de hoek van de deur en zag dat niet alleen Bas in zijn kantoor zat, maar dat ook haar collega’s Eloise, Joost en Debbie aan de vergadertafel zaten.

‘Hé, welkom.’ Bas gaf haar een warme glimlach en meteen voelde Sofie de spanning wat van zich afvallen. Hij zag er niet uit alsof hij haar ter plekke ging ontslaan. ‘Ga zitten.’

Debbie pakte de kan met koffie die op tafel stond en schonk een kopje in voor Sofie. ‘Koekje erbij?’ vroeg ze, de trommel met kralen uitnodigend voor Sofies neus heen en weer zwaaiend.

‘Nee, dank je.’ Ze had nog niet eens ontbijt op en ging zeker niet ontbijten met een koekje. Ze had in de haast om naar kantoor te komen een banaan in haar tas gestopt en die moest eerst op. ‘Waarom zitten we allemaal zo plechtig bij elkaar?’

Joost grinnikte. ‘Dat gaat Bas zo uitleggen.’

Bas schraapte zijn keel en stak van wal. ‘Ja, we hebben een beetje een probleem met de bezetting. Joost heeft de Oostenrijkreis onder zijn hoede, maar die moet invallen voor Debbie. Die neemt verlof op in verband met haar zieke moeder, de komende weken.’

Sofie keek Debbie onderzoekend aan. Haar jonge collega leek altijd zo vrolijk, maar misschien was dat wel niet helemaal waar.

Debbie glimlachte. ‘Het valt mee hoor. Mijn moeder is geopereerd aan haar rug en moet revalideren, maar nu mag ze een aantal weken helemaal niet lopen. Dus ik kom haar helpen. Mijn vader kan echt geen vrij nemen van zijn werk, helaas.’

‘Ja, dus ik ga naar Spanje,’ zei Joost. ‘Ik spreek Spaans en Eloise niet, dus die doet nog steeds de reis naar Parijs. En Bas zei dat jij Duits spreekt, dus...’

Sofie knikte. ‘Dat klopt. Ik ben blij dat ik

kan helpen. Wanneer vertrekken we?’

‘Ehm...’ Bas keek een beetje ongemakkelijk. ‘Over vier dagen al.’

‘Oh.’ Sofie slikte. ‘Wauw. Eh. Nou, als Joost het allemaal goed heeft voorbereid?’

‘Uiteraard. Bas wil dat wij zo een paar uur samen gaan zitten,’ zei Joost. Hij grijnsde. ‘Enne... je weet zeker dat je écht Duits spreekt?’

Iedereen aan tafel begon te lachen. Sofie trok een wenkbrauw op. ‘Ik ben half Duits. Hoezo?’ Ze had een Turks-Duitse moeder en een Nederlandse vader. Ze was de eerste tien jaar van haar leven opgegroeid in Bonn en daarna verhuisd naar Amsterdam. Daar woonde ze nu nog steeds, net als haar ouders en broertje. Ze zag ze elk weekend, want hun familie was heel hecht.

Bas Schulte grinnikte. ‘Oh, Jackie heeft ooit een reis naar Frankrijk begeleid terwijl ze helemaal geen Frans kon. Dat had ze alleen wel op haar CV gezet.’

Sofie schoot in de lach. ‘Lekker handig.’

‘Ach, ik heb het haar al vergeven, Sofia. Ze is tijdens die reis verliefd geworden op mijn neef Jones en krijgt nu samen met hem een kindje.’ Bas kreeg een blije glans in zijn ogen. Hij zag er duidelijk naar uit om oom te worden. De meer

menselijke kant van haar baas liet Sofie even vergeten dat hij ook nogal verstrooid en chaotisch kon zijn, waardoor hij bij nieuwkomers zoals zij moeite had om namen goed te onthouden.

Ze praatten nog even verder onder het genot van een kopje koffie en toen liepen Joost en Sofie samen naar zijn werkhoeck om de reis door te spreken. Terwijl Sofie haar banaan opat, weidde Joost uit over de Oostenrijkreis, die het thema 'Mozart' combineerde met 'Het bergleven'. Eerst zouden ze drie dagen in Salzburg doorbrengen en daarna doorreizen naar Kaprun, waar er talloze activiteiten mogelijk waren voor de deelnemers. Er was natuurlijk alpineskiën of snowboarden op de gletsjer, maar er konden ook winterse wandeltochten worden gedaan of cultuurhistorische dingen geboekt worden.

'De groep bestaat uit maar veertien mensen,' stelde Joost haar gerust. 'En je zit in Kaprun in een wellnesshotel met een heel animatieprogramma. Het kán bijna niet fout gaan.'

Inwendig kreunde Sofie bij die opmerking. Wist Joost dan niet dat je met zo'n opmerking bij voorbaat al een goede afloop verpestte? 'Het kan niet fout gaan,' herhaalde ze braaf.

'Bovendien heb je in Kaprun een lokale gids

als hulpje.’ Joost pakte zijn telefoon erbij. ‘Ik zal je zo zijn nummer appen. Op Whatsapp reageert hij altijd supersnel.’

Na nog eens tien minuten liep Sofie met een dikke map onder haar arm naar haar eigen werkplek. Ze had de lijst met deelnemers, een stapel papieren met alle uitstapjes, het telefoonnummer van een zekere Alexander Hansl, en nog vier dagen om zich op alles voor te bereiden...

1.

Sofie haalde diep adem om haar ongeduldigheid wat in bedwang te houden. Om de vijf minuten keek ze vol spanning naar de bagageband. Ze zou de groep om twee uur op Salzburg Airport ontmoeten, maar het was nu veertig minuten later en er was er nog steeds geen teken van leven. Geduld was niet een van haar vele talenten en haar lichaam begon te protesteren omdat ze te lang op één plek had gezeten. Haar billen deden pijn en haar voeten leken plots wel tien keer zwaarder te wegen.

‘Argh,’ kreunde ze zachtjes terwijl ze naar beneden staarde om nog eens goed naar haar outfit te kijken. Waarom had ze ook alweer gedacht dat het een goed idee was om hakken te dragen? En een mantelpakje? Ze had ook nog wel een aktetas en een laptop bij zich kunnen dragen om het plaatje helemaal af te maken. Ze wilde graag indruk maken op de groep, maar inmiddels zou ze waarschijnlijk een gepijnigde en gestreste indruk maken. Deze schoenen had ze bijna nooit aan en ze wist nu weer waarom. Ze had het alleen niet zo’n goed idee gevonden om te *casual* gekleed naar het vliegveld

te komen, omdat ze graag professioneel over wilde komen en niet al te buddy-buddy met de mensen in de groep wilde zijn. Straks zou Bas Schulte dat maar niks vinden.

Als haar baas niet steeds op de achtergrond van haar gedachten was geweest, zou ze niet zo geobsedeerd zijn geweest over haar uiterlijk. Normaal liep ze er in vrijetijdskleding bij, ze was niet zo'n kantoormiep. De afgelopen zes maanden had ze op allerlei plekken gesolliciteerd en hoewel ze zich voor die gesprekken ook op haar paasbest had aangekleed en benadrukt hoe hard ze werkte, dachten de meeste werkgevers met wie ze had gepraat duidelijk dat ze weer zo'n luie millennial was. Het was eigenlijk een godswonder dat ze bij Troubadour Themareizen wél een kans had gekregen, al was het dan maar een tijdelijke baan.

Vanaf het moment dat ze de deur van het reisbureau was binnengestapt, had ze zich uit de naad gewerkt om aan haar baas te bewijzen dat zij, in tegenstelling tot de rest van de telefoonverslaafde millennialgeneratie, haar baan écht serieus nam. Dat ze er niet alleen maar was omdat de rekeningen nu eenmaal moesten worden betaald, maar ook om praktijkervaring op te doen en bij te dragen aan de bedrijfsvisie.